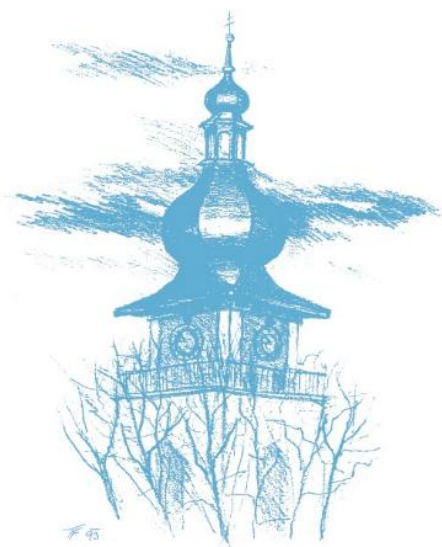

KUNHUTA

ze života farnosti

Nové Město na Moravě

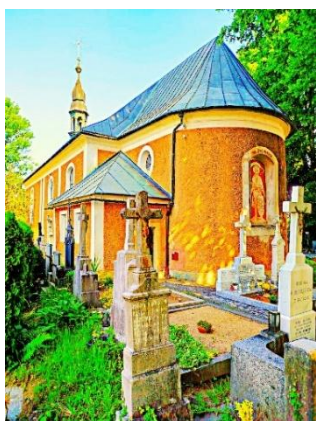
srpen 2025

Milí farníci, milí poutníci,

v pátek 15. srpna 2025 – v den slavnosti Nanebevzetí Panny Marie – uplyne přesně 275 let od konsekrace našeho filiálního hřbitovního kostela nesoucího stejnojmenné patrocinium. Podle vizitační zprávy z roku 1778 toho dne oltář a kostel – stavbu z počátku 17. století, která právě prošla dvouletou stavební úpravou a rozšířením – vysvětil místní farář Josef Tadeáš Monse.

Původ poutí na novoměstském „Kostelíčku“, jak je po generace novoměstskými i přespolečnými poutníky tento Boží dům lidově nazýván, však bude patrně starší. Novoměstský farář Tomáš Jan Molitor ve své zprávě v roce 1672 píše, že k farnímu kostelu svaté Kunhuty náleží za městem ještě kaple zasvěcená Nanebevzetí Panny Marie. Zároveň uvádí, že již tehdy se zde konaly nešpory s kázáním o prvním svátku svatodušním, na všechny svátky Panny Marie se zde slavily mše svaté a ve slavnostní dny sem na mši za příznivého počasí chodila z farního kostela procesí.

Letošní pout' je tak trochu mimořádná z několika důvodů. Nejenže si připomínáme výročí posvěcení „Kostelíčka“, ale v církvi slavíme také jubilejní rok. Hlavním poutníkem a zároveň celebrantem slavnostní poutní mše svaté proto bude letos – vůbec poprvé v historii „Kostelíčka“ – brněnský diecézní

biskup Mons. Pavel Konzbul.

Přeji vám i sobě, aby letošní pout' byla pro nás opět příležitostí alespoň na několik okamžiků opustit každodenní rutinu a shony a prožít tyto slavnostní chvíle v klidu a pohodě, se svými blízkými, ale také s Pánem. A to nejen u slavení bohoslužeb, ale také u rodinného stolu, u dobrého jídla, pití, ve společnosti všech, které máme rádi. Ať vám k tomu Hospodin žehná! Krásné prožití poutě přeje

o. Miro

HLAVNÍ CELEBRANT POUTNÍ MŠE SVATÉ NA KOSTELÍČKU:

Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr., 14. diecézní biskup brněnský

Pavel Konzbul se narodil 17. října 1965 v Brně. Po maturitě na gymnáziu v Brně na Křenové ulici pokračoval ve studiu na elektrotechnické fakultě VUT v Brně, obor elektrotechnologie, které absolvoval v roce 1989. Po vykonání roční základní vojenské služby nastoupil jako odborný a později vědecký pracovník do Ústavu přístrojové techniky Akademie věd České republiky v Brně. Publikoval v řadě zahraničních odborných časopisů.

Externě vyučoval na elektrotechnické fakultě VUT v Brně, kde také obhájil doktorskou práci na téma teorie elektromagnetického pole. V roce 1995 vstoupil do Laického sdružení sv. Dominika, v němž působil několik let jako zástupce národní provinční představené v Praze. V témže roce zahájil studium na Cyrilometodějské teologické fakultě Univerzity Palackého v Olomouci, které dokončil v roce 2000. Je jedním z prvních členů Společnosti pro církevní právo.

V roce 2003 přijal v katedrále sv. Petra a Pavla kněžské svěcení z rukou biskupa Vojtěcha Cikrleho. Poté působil jako farní vikář v Boskovicích a Svitávce, v Hustopečích u Brna, Starovičkách a Starovicích. V roce 2005 byl jmenován spirituálem (školním kaplanem) Biskupského gymnázia v Brně. Na Pedagogické fakultě MU v Brně vyučoval na studijním oboru Učitelství křesťanské výchovy. V roce 2013 byl ustanoven farářem ve farnosti u katedrály sv. Petra a Pavla v Brně a o dva roky později byl jmenován sídelním kanovníkem Královské stoliční kapituly sv. Petra a Pavla v Brně.

V sobotu 21. května 2016 papež František jmenoval Pavla Konzbula pomocným brněnským biskupem a titulárním biskupem litomyšlským. Biskupské svěcení přijal 29. června 2016 v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně od svého diecézního biskupa Vojtěcha Cikrleho. O Slavnosti Nanebevstoupení Páně 26. května 2022 jmenoval papež František Pavla Konzbula 14. diecézním biskupem brněnským. V den slavnosti diecézních patronů sv. Petra a Pavla 29. června 2022 byl v katedrále sv. Petra a Pavla v Brně uveden do úřadu.

Pavel Konzbul je od roku 2016 členem Správní rady Masarykovy univerzity v Brně. V rámci České biskupské konference je předsedou Komise pro kněžstvo a členem Komise pro katolickou výchovu a je také členem ekonomicko-právní komise ČBK.

zdroj: www.biskupstvi.cz, foto: 25. května 2025 Mons. Pavel Konzbul, biskup brněnský, ustanovil kostel ve Slavkovicích poutní svatyní Božího milosrdenství (více na www.slavkovice.cz)

ZÁKLADNÍ INFORMACE O BRNĚNSKÉ DIECÉZI V HANTECU

O tom, že je otec biskup Pavel radostným člověkem a velkým vtipálkem, se můžete přesvědčit při prohlížení příspěvků na jeho osobním facebookovém profilu. Potěšte se tedy i vy následujícím textem a prověřte tak zároveň své překladatelské schopnosti... ☺

Šalingská diecézní sajtna (latinsky: Dioecesis Brunensis) je Římského rajchu katolická skvadra, která kvartýruje na jihu oltového Moravska, kam před těžkýma járama doklapali sv. Cyroš s Metudem. Mons. Mgr. Ing. Pavel Konzbul, Dr. je gómanej jako 14. suprové bíšop ve štatlu. Bíšop špicově vegetí na šalingsraským Francisberku a z fenstru hází čučku na Špilas. Sajtna má frajplac 10 668 kiláků na kvadrát, to kapištuje třetí těžko lajnu v Cajzlomoravsku. Sajtna rechnuje 445 farnústek, zešněrovaných do dvacítky děkanských skvader. ☺

ROZHOVOR S OTCEM BISKUPEM PAVLEM

*Oficiální youtubový kanál Biskupství brněnského, který přináší nejen aktuality ze života diecéze, nabízí také diecézní videolist **Ažnavěky** vycházející pravidelně jednou za tři měsíce. Jeho V. díl obsahuje i dodatek „Bonus s biskupem Pavlem“ (můžete jej zde zhlédnout v plném rozsahu). Část tohoto spontánního rozhovoru s moderátorkou jsme s drobnými úpravami přepsali do následujících řádků...*

1) Víím, že na setkáních se Vás lidé často ptají, jaké to bylo, když jste se dozvěděl, že budete biskupem, a taky víím, že to bylo poněkud dobrodružnější, když jste se stal pomocným biskupem. Možná to pro Vás bylo překvapení. Jak se to stalo?

Když jsem se stal pomocným biskupem – bude tomu 9 let – tak to opravdu bylo velké překvapení, protože jsem to nečekal. A když jsem byl pozván na Apoštolskou nunciaturu, což je takové velvyslanectví Vatikánu v České republice, kde tady ty věci řeší, tak jsem se nejprve domníval, že si spíš chtějí jenom nějaké věci zkonzultovat – o nějakých kandidátech, nebo se zeptat, takže to bylo pro mě tím pádem daleko větší překvapení, než když jsem se stal diecézním biskupem, protože tam se vlastně nějakým způsobem jakoby trochu předpokládá, že jsou ve hře pomocní biskupové a podobně. Když už potom telefonovali z Nunciatury, asi jsem už trochu víc tušil, o co jde.

2) Jak Vám to řekli poprvé?

Poprvé se mě několikrát zeptali, jestli se cítím dobře a potom mně nabídli černý čaj s mlékem.

3) A pak Vám to oznámili, že budete...

A potom mně to oznámili, ano.

4) Dá se na to říci „ne“?

Dá se na to říct „ne“, to určitě, ale muselo by se to „ne“ nějakým pádným důvodem naplnit nebo zdůvodnit proč. Není to úplně o libovůli, člověk by musel mít opravdu vážný důvod, že by na to nemohl přistoupit.

5) My jsme Vás před natáčením poprosili, abyste nám ukázal svůj jmenovací dekret. Vy jste řekl: „Skočím si pro něj domů,“ což bylo hned tady vedle za rohem. Můžete ho ukázat našim divákům?

Určitě, rád ho ukážu, ale musím ho vydělat z obalu, což bude chvilku trvat... *(rozbaluje dekret)* Tak na tom dekretu je zajímavé, že je udělaný na pergamenu.

Latinsky je to psáno... Latinsky, ano. A kdybychom tam hledali podpis papeže Františka, tak to je úplně to nejmenší, co tam můžeme najít – tady, pěkně uprostřed. Takže by to spíš chtělo lupu, aby to člověk přečetl, protože tady ten – větším písmem – to je nějaký sekretář nebo „pro to notář“ nebo něco takového.

A Vy jste tady vyveden červeně?

Ano, ale je to napsáno tak ozdobně, že bych si to netroufl ani nijak číst, abych tam neudělal nějaké chybičky.

6) Jaké máte plány do budoucna?

Teď probíhá péče o farnosti a o věřící, tak bychom taky chtěli více pečovat o kněžskou spiritualitu, o to, aby se diecézní kněží cítili v diecézi dobře, protože jsou nepostradatelní, i když některé jejich služby mohou dělat laici. Takže teď ten následující rok, kdy současně čekáme beatifikaci mučedníků Buly a Drboly, což byli diecézní kněží, to bude takový rok péče o kněze v naší diecézi.

7) Jak si mám představit takovou péči o kněze?

Taková péče o kněze bude spočívat třeba v tom, že se bude nabízet různá podpora, vzdělávání i pomoc v duchovním životě. Podobně taky nějaká speciální – třeba pouť pro kněze a tak dále. Takže vlastně na takovém kněžském dnu, na kterém budeme rozebírat a taky vlastně trochu řešit, jaká kněží mají očekávání, co by od toho roku očekávali, aby to nebylo jenom něco, co přistane z vrchu, ale něco, na čem by se mohli podílet.

zdroj: www.biskupstvi.cz

MODLITBA

Pane Ježíši, věčný Veleknězi, zachovej své biskupy a kněze

v ochraně Svého Nejsvětějšího Srdce.

Zachovej bez poskvrny jejich posvěcené ruce,

které se denně dotýkají Tvého Nejsvětějšího Těla.

Zachovej bez poskvrny jejich rty,

které jsou svlažovány Tvou předrahou Krví.

Zachovej jejich čistá srdce,

do kterých byla vtisknuta pečeť Tvého svatého kněžství.

Dej jim moc, aby proměňovali naše srdce,

jako proměňují chléb a víno.

Žehnej jejich práci, aby přinášela hojný užitek,

a uděl jim korunu věčné slávy. Amen.

ADOPCE KNĚŽÍ – JEDEN Z KONKRÉTNÍCH ZPŮSOBŮ MODLITEBNÍ PODPORY NAŠICH DUCHOVNÍCH

Věděli jste, že můžete „adoptovat“ některého z kněží naší diecéze a podpořit ho takto pravidelnou modlitbou? Kolegové z Diecézního centra mládeže už před pár lety připravili projekt „Adoptuj si kněze“ s cílem najít modlitební podporu pro každého kněze, který slouží v brněnské diecézi.

Jak se zapojit? Napište e-mail na: dcm@biskupstvi.cz a do předmětu napište „adopce kněze“. Vylosujeme Vám náhodně kněze z naší diecéze a jeho jméno Vám zašleme společně s textem krátké modlitby. Jména kněží ani těch, kdo se za ně modlí, nikde nezveřejňujeme ani mezi sebou navzájem nepropojujeme.

zdroj: www.biskupstvi.cz

POUTNÍ KOSTEL PANNY MARIE POMOCNÉ U ZLATÝCH HOR

V srpnu roku 2022 začalo v Kunhutě naše putování za milostným obrazem Panny Marie Pomocné (Pasovské Madony). Po článku o malém mariánském zázraku ve Skoku byl připraven příběh poutního kostela Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor. V Kunhutě nezbylo místo, a tak příběh skončil v šuplíku. Po třech letech ale na šuplík došlo. Máme tak krásnou možnost vrátit se do devadesátek a připomenout si, jak nás tenkrát naplnila radost a nadšení z nabyté svobody. Příběh poutního kostela Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor ukazuje, jak se v době bezbřehé svobody a honby za penězi našli lidé, kteří věřili v jiné hodnoty a nabytou svobodu využili jinak. A tak si dovoluji pozvat čtenáře k pokračování pouti za obrazem Pasovské Madony, tentokrát do poutního kostela Maria Hilf u Zlatých Hor.

Městečko Zuckmantel, dnes Zlaté Hory, je slezské město ležící u polských hranic na Zlatém potoce. Jeho obyvatelé byli převážně Němci, ale žila tu i malá česká menšina. Asi 3 km na jih od Zlatých Hor se na úpatí Příčného vrchu v lesích nad městem nachází poutní kostel Panny Marie Pomocné a jeho dramatickým příběhem si dovoluji podělit se s našimi farníky.

Příběh poutního kostela Panny Marie Pomocné začal na konci třicetileté války. Když v roce 1647 přitáhli k Zuckmantelu Švédové, zachránili se jeho obyvatelé útekem do hor. Žena místního řezníka Anna Tannheiserová byla tehdy v pozeňnaném stavu a uchýlila se na vrch zvaný Gottesgabe (Boží dar), asi hodinu cesty od města. Zde, v místě ohraničeném skálou a zastřešeném mohutnou jedlí, našla dobrý úkryt. Byla sama a 18. července na ni přišly porodní bolesti. V této tísní úpěnlivě prosila Pána Boha o pomoc a Pannu Marii o přímluvu. Její prosby byly vyslyšeny a porodila zde zdravého syna Martina, s nímž se zakrátko vrátila domů. Chlapec prožil život jako vážený muž, radní svého města. Z vděčnosti za záchranu při svém narození stanovil

v poslední vůli, aby byl na tomto místě zavěšen obraz Panny Marie. Odkaz splnila jeho dcera Marie Weisová, která nechala v roce 1718 zhotovit malířem Šimonem Schwarzerem kopii slavného obrazu Pasovské Madony a zavěsila jej na staré jedli v místě, kde se její otec narodil. Díky vyslyšení prosb a uzdravení z různých nemocí začal být obraz považován za milostný a přitahoval zástupy poutníků. Po deseti letech zde byla postavena dřevěná kaple a vyšetřovací komise vratislavského biskupství potvrdila nejméně pět zázračných uzdravení. V roce 1729 byl obraz Panny Marie Pomocné na přání zuckmantelských farníků přenesen do farního kostela Nanebevzetí Panny Marie v Zuckmantlu, kde se nachází dodnes. Za josefínských reforem nařídila v roce 1785 vrchnost kapli strhnout. Likvidaci kaple se obyvatelé Zuckmantelu s podporou biskupství bránili marně a jejich odvolání úřady zamítly. Kaple ale zbourána nebyla, protože se v širém okolí nenašel nikdo, kdo by příkaz splnil. Ani pohružka použitím vojska se neuskutečnila. Bylo to v době napoleonských válek a stát měl jiné starosti. Zprávy o osudech stavby v tomto období jsou ale nejasné a zmatečné. Zdá se, že kaple vyhořela, ale v roce 1805 byla dřevěná kaple obnovena a rozšířena a byla do ní zavěšena kopie původního obrazu Panny Marie Pomocné. V roce 1819 nakonec úřady povolily kapli znovu otevřít.

Rostoucí příval poutníků přivedl zuckmantelského arcikněze Phillipa Ditttricha na myšlenku vybudovat na místě nedostačující kaple nový kostel. Na otázku, kde k tomu v chudém kraji vezme potřebné peníze, odpověděl: „Znám jednu Paní, která vlastní neocenitelné bohatství a jejíž pomoci se nám určitě dostane. Tím spíše, že kostel bude určen k její oslavě!“ Když jeho úmysl vešel ve známost, všichni mariánští ctitelé obětavě přispívali vším, co bylo v silách každého z nich. Bohatí přispívali dary, chudí vlastní prací. Zástupy poutníků vynášely na staveniště cihly, písek a kamení. Základní kámen byl položen roku 1834 a kostel byl posvěcen na svátek Narození Panny Marie, 8. září 1841. Po vybudování kostela počet poutníků ještě narostl. Obliba Maria Hilf se rozšířila i mezi polské katolíky a poutní místo vzkvétalo. Počet poutníků před druhou světovou válkou se pohyboval kolem 80–100 tisíc ročně. Válečné události se sice kostelu Maria Hilf nedotkly, ale německé obyvatelstvo bylo vyhnáno a z Zuckmantelu se staly Zlaté Hory. Zásadní změna ale přišla s „vítězným únorem“ 1948.

V roce 1952 zde komunisté pod záminkou důlních prací zakázali poutě a v roce 1955 i bohoslužby. Represe pokračovaly dál „řízeným vandalstvím“. Postupně byly rozbity oltáře, lavice, a nakonec i varhany. Byla rozebrána kostelní dlažba a mramorové obložení, schodiště i zdivo kaplí. Z tohoto materiálu byla později nedaleko odtud postavena čekárna u autobusové zastávky. Dělo se to za bílého dne, za dozoru SNB (Sbor národní bezpečnosti, tehdejší komunistická policie). Tehdy přišli za zlatohorským duchovním správcem P. Eduardem Gottsmannem krajský a okresní církevní tajemník s ordinářem Veselým a požadovali jeho písemný souhlas s demolicí kostela. Starý a nemocný kněz se ale nepodřídil.

Naděje zrozená na Pražské jaro **1968** dala zachráncům mariánské svatyně možnost se zvednout. Věřící, vedeni nově jmenovaným administrátorem P. Metodějem Nečasem, se rychle chopili příležitosti a začali odstraňovat škody. Krátké období nadějí ale ukončila invaze „spřátelených armád“, sovětská okupace, a vše ukončila komunistická „normalizace“. Boj proti církvi se znovu rozhořel. Dne **16. května roku 1973** přišel příkaz, aby církev okamžitě rozebrala lešení kolem chrámu

a odvezla si stavební materiál. Nová plechová krytina kostela měla být do pěti dnů stržena. Poslední naděje na záchranu chrámu zhasla dne **22. září 1973**. Protože se prý místní dělníci zdráhali demolici provést (podobně jako jejich předchůdci před dvěma stoletími), bylo k dílu zkázy povoláno komando až z Brna. Kostel byl odstřelen a buldozer trosky rozhrnul. **Nic nemělo připomínat, že tu kdysi stával chrám.**

Cesty Páně jsou ale nevyzpytatelné. Ještě na jaře roku **1989** byl nápad na obnovení poutního kostela považován za čiré bláznovství. Pouť ve zlatohorském farním kostele o svátku Nanebevzetí Panny Marie v **srpnu 1989** ale ukázala, že i ve vysídlených Sudetech víra žije.

V **únoru 1990** byl ustanoven přípravný výbor Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor. Když **22. dubna téhož roku Svatý otec Jan Pavel II.** posvětil na Velehradě základní kámen nové mariánské svatyně, bylo jasné, že Maria Hilf opět povstane! Prostranství bylo vyčištěno a připraveno na první shromáždění věřících.

Po srpnové poutní mši svaté ve farním chrámu ve Zlatých Horách následovala smírná křížová cesta na místo původního chrámu. Na kopec vystoupilo na 600 věřících. S **biskupem Josefem Hrdličkou** tu děkovali za dar svobody a prosili, aby znovu ožila úcta k Bohorodičce, aby se v celé naší vlasti prohlubovala víra v jejího Syna. Pouť také vyjádřila úsilí chránit klíčící životy. Stavební práce začaly na jaře 1993 a dne 23. září 1995 byl kostel posvěcen. Do poutního kostela se také vrátil obraz vyhotovený v roce 1729 pro lesní kapli, který byl po dobu devastace ukrýván v rodinách. V dalších letech tu ještě přibýly poutní dům, ambity, venkovní obětní stůl a zvony. Obnovily se zde poutě a bohoslužba je tu slavena v jazyce českém, německém a polském, a to je také zázrak!

Jaromír Černý

Obr. ze str. 5: Původní obraz Panny Marie Pomocné z roku 1718, zavěšený na staré jedli, posléze v dřevěné kapli na poutním místě Maria Hilf u Zlatých Hor, a od roku 1729 na hlavním oltáři farního kostela Nanebevzetí Panny Marie ve Zlatých Horách

Obr. na této straně: Obnovený poutní areál kostela Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor dnes.

Jednodenní zájezd na poutní místo Maria Hilf ve Zlatých Horách s odpolední exkurzí do přečerpávací vodní elektrárny Dlouhé Stráně – jeden ze 7 divů České republiky. Zájezd se uskuteční v úterý 30. září 2025, duchovní doprovod zajišťuje Mons. Jan Peňáz. Více informací u Václava Šustra: vaclav.sustr@post.cz, tel. 777 640 961.

MINISTRANTSKÁ VÍKENDOVKA S TATÍNKY aneb TOUR DE PÁLAVA

První čtvrtek v červnu jsme vyrazili na tradiční ministrantskou víkendovku s tatínky a panem farářem. Tentokrát na kola do Perné u Mikulova.

V pátek ráno, vybaveni dresy a dobrou náladou, jsme vyrazili na kolech do Rakouska přes vinice na Mikulovské náměstí. Během etapy probíhala mezi malými ministranty, po vzoru slavné Tour de France, soutěž o puntíkatý dres. Cestou jsme se kochali rakouskými vinicemi a potili se na prudkých výjezdech. Zastávku jsme si zpestřili šplhem po železné tyči. To jsme ještě netušili, jak prudký bude po obědě výjezd z Mikulovského náměstí směr Perná. Navečer podlehli tatínci „můrování“ kluků a sehráli zápas ve fotbale, ale zkušenost nepřekoná ani mladá dravost. ☺

V sobotu, po mírném dešti a při příjemně zatažené obloze, jsme vyrazili na další etapu v podobě kolečka kolem Novomlýnských nádrží. Mladí opět soutěžili o puntíkatý dres, který si suverénní vítěz slavnostně odvezl domů. Navečer nechyběl tradiční fotbálek a poté opět ani tradiční grilovačka, na kterou nás přišel navštívit místní pan farář, P. Pavel Fox Pacner.

Každý den jsme společně slavili mši svatou, na svatodušní neděli i s průvodem a kadidlem, které tam už místní hodně dlouho nezažili. ☺ Místní kostel sv. Mikuláše má jednu zajímavost, že podlaha směrem k oltáři je do kopce a od oltáře s krásným výhledem na Dukovany. V neděli, protože přšelo, jsme závěrečnou etapu zrušili. Po mši svaté jsme uklidili faru, dojedli zbytky a vyrazili k domovu. Myslím, že jsme si společně užili krásný prodloužený víkend plný zábavy. Děkujeme panu faráři, že byl s námi. Děkujeme maminkám a manželkám, že nám napekly buchty na snídani a už se těšíme na příští akci zase za rok.

P.S. U oltáře je stále místo pro nové ministranty. ☺

Martin Šustr, foto: V. Trödler

IGNÁC Z LOYOLY – Za co bojuji?

Na konci července si každý rok připomínáme svátek jednoho z velkých světců – sv. Ignáce z Loyoly. Bývá spojován s hlubokou spiritualitou, založením jezuitského řádu a duchovním vedením. Ale kým byl původně? Film Ignác z Loyoly z roku 2016 nám tuto otázku velice poutavě zodpovídá.

Tento silný životopisný snímek nás zavádí do 16. století, do doby španělských válek, lidských neřestí, ale i rytířských ideálů. Íñigo López de Loyola je mužem meče, cti, vášně, dobrodružství – a hříchu. Ale život se mu zlomí v okamžiku, kdy je v bitvě zraněn a na dlouhé měsíce upoután na lůžko. Tam začíná něco, co by se dalo nazvat prvním setkáním s milostí.

Po dlouhé době vnitřního boje sahá po jediných knihách, které má po ruce – čte životopisy svatých. A zatímco se jeho tělo pomalu hojí, duše se začíná probouzet. Nejde o žádné zázračné „prozření přes noc“. Spíš o vnitřní boj – syrový, neúprosný, místy drásavý. Právě tento duchovní zápas film skvěle zobrazuje. Temnota i světlo. Touha po uznání, ale i po Bohu. Pýcha i pokora.

Co je silné – a pro dnešní dobu důležité – je to, že film neidealizuje svatost. Ignác se dopustil chyb, hledal sám sebe, prošel pochybnostmi, vnitřním bojem i chvílemi prázdnoty. Ale Boha nezajímá, kým jsi byl, ale kým jsi teď – a kam směřuješ.

Ve filmu jsou i drsné scény – ne kvůli efektu, ale jako obraz toho, co se děje v člověku, když opravdu zápasí sám se sebou. Když touží po svobodě, ale ještě ho poutají staré rány a návyky (hříchy minulosti). Film ukazuje, že obrácení je cesta. Někdy bolestivá, ale krásná. A hlavně – přístupná každému.

Je to film o naději. O tom, že život může být proměněn – i když začíná ve hříchu. O tom, že církev je živá, plná protikladů, akce i ticha, vášně i pokory – a že je tu pro každého, kdo chce hledat. A že právě naslouchání je cestou, která vede k jednotě. Téma, které dnes silně prožíváme i skrze synodální cestu církve.

„Není důležité, jak. Ale proč – a pro koho?“

Ignác z Loyoly není jen historický snímek. Je to film o člověku, který padl – a vstal. Který miloval špatné věci – a naučil se milovat ty správné. Je to pozvání k tomu, abychom i my objevili, že nikdy není pozdě. A že Bůh, který nás miluje, neříká ani slovo výčitky – jen tiše zve dál.

„Našemu Pánu jsme zavázáni za toliké dary. Vždyť se daleko dříve známe my přijímáním jeho darů než On tím, že nám je uděluje.“

Film IGNÁC Z LOYOLY můžete zhlédnout na křesťanské streamovací platformě FILMANA:

[www://filmana.cz/cs/film/73-ignac-z-loyoly](http://filmana.cz/cs/film/73-ignac-z-loyoly) a v aplikacích pro televize i mobily.

Marek Poštulka, Filmana

PŘES MILION MLADÝCH V ŘÍMĚ: JUBILEUM MLÁDEŽE PŘEPISOVALO DĚJINY

Jubileum mládeže, které probíhalo od 28. července do 3. srpna 2025 v rámci Svatého roku, přivedlo do Říma více než milion mladých lidí ze 146 zemí světa – včetně přibližně 1 250 poutníků z České republiky. Vrcholnou část tvořily večerní vigilie 2. srpna a nedělní mše svatá 3. srpna v otevřeném areálu římské oblasti Tor Vergata, kde se podle oficiálních údajů shromáždilo přes jeden milion účastníků. Šlo o největší setkání letošního Jubilea a podle mnohých i událost s největší účastí v Itálii za posledních 25 let.

Jubileum mládeže 2025 tak zanechalo hluboký otisk nejen v životech mladých poutníků, ale i v dějinách církve. Ve dnech plných víry, sdílení, radosti i ticha se ukázalo, že mladí lidé touží po hlubším vztahu s Bohem – a jsou připraveni vydávat o něm svědectví ve světě, který po naději tolik volá.

zdroj: www.cirkev.cz, zkráceno

Moje dojmy po pouti na Jubileum mládeže do Říma

Přiznám se, že když jsem se tehdy – v roce 2023 na Světových dnech mládeže v Lisabonu – dozvěděl, že za dva roky papež František zve všechny mladé lidi na Jubileum mládeže do Říma, nejdříve mi zatrnulo. Když si někdo stěžoval na nedostatky v portugalské organizaci, v duchu jsem si již tehdy říkal: „Jednou na ty Portugalce budeme ještě s láskou vzpomínat, protože jsou ještě daleko větší organizační průšviháři: Italové!“ S několikaletou znalostí římských poměrů, přečpanosti města turisty v běžném provozu, natož ještě se statisíci poutníků, a v neposlední řadě teplot, které

v Římě na přelomu července a srpna panují, mi taková cesta připadala jako seabemrškačství. Proto jsem se věru na letošní jubileum mládeže vůbec netěšil. Řekl jsem si, že pojedu, jenom když budou chtít jet mladí z naší či okolitých farností, přestože jsem v to v duchu ani příliš nedoufal. Ale stalo se. Mladí se přihlásili a vznikla tak docela slušná skupinka mladých poutníků (nejen) z Novoměstska. A jak už to bývá, na co se příliš netěšíte, obvykle dopadá skvěle. Já jsem přesvědčen, že se tak stalo Božím přičiněním. Dnes děkuji Pánu, že jsem naše mladé mohl na cestě do Říma na setkání s vrstevníky a svatým otcem doprovázet! Společenství, které jsme mezi sebou za těch několik dnů strávených pod spalujícím římským sluncem, v rozpálených ulicích a přeplněných dopravních prostředcích někdy ne zcela fungující veřejné dopravy vytvořili, za to stálo! Když jsme díky náhodě jako skupinka v předposlední den pouti mohli slavit eucharistii v kapli Patronů Evropy, doslova na dosah ruky hrobu svatého Petra, pociťoval jsem neskutečný vděk Hospodinu, že jsem do toho i letos „šel“ a že tam s nimi můžu být. Že jsem měl tu možnost být nástrojem, průvodcem, ale také svědkem a součástí toho, jak naši mladí vytváří nová přátelství, prožívají společenství s Kristem a se Svatým Otcem, a to vše společně s milionem věřících vrstevníků z celého světa. Vděk rodičům za to, že jim tuto pout' nejen povolili, ale že je v ní také podpořili. Věřím, že i když ony dny byly náročné a mladí (a někdy i já) si nejednou museli sáhnout na dno svých fyzických i psychických sil, bylo Jubileum mládeže v Římě zážitkem, kdy poznali univerzalitu, rozmanitost a „mladost“ církve. Zážitkem, který jim zůstane natrvalo v paměti a který jim nikdo nikdy nevezme. Že týden strávený v Římě bude pro ně nejen hezkou vzpomínkou, ale taky duchovním povzbuzením a „nakopnutím“. Kdyby bylo toto duchovní „nakopnutí“ alespoň zčásti takové, jaké bylo u mě, můžeme směle mluvit o velice úspěšné a požehnané pouti! Bohu díky! *o. Miro (též fota)*

Jubileum mládeže v Římě očima mladých účastníků

Když papež František vyhlásil Jubileum mládeže v Římě, hned nás tato akce zaujala a začaly jsme zjišťovat podrobnosti. V ohláškách jsme se dozvěděly o možnosti vyrazit se skupinkou mladých z naší farnosti, kam jsme se hned přihlásily. S přibližujícím se setkáním ale začaly sílit obavy o zdraví papeže, které se postupně zhoršovalo, a když si ho Bůh povolal k sobě, nejistota ještě zesílila. Postupně ji ale začala nahrazovat nová naděje a očekávání ze setkání s novým papežem, Lvem XIV.

Naše skupinka se nakonec rozrostla na 12 mladých lidí, kteří plni očekávání nasedli na rychlík Vysočina a vydali se do Brna na zahajovací mši s biskupem Pavlem a po ní nasedli do autobusů směr Řím.

Po příjezdu jsme se zaregistrovali, odložili kufry v českém centru, kde se naše skupinka rozrostla na 15 lidí, a vydali jsme se společně do centra Říma na malou ochutnávku hlavních památek a místní zmrzliny. Po zahajovací mši v českém

centru jsme vyrazili na cestu do místa našeho ubytování, kterým bylo výstaviště Fiera di Roma na okraji Říma. Po mnoha peripetiích cesty přeplněným vlakem jsme dorazili na cílovou zastávku a s davem dalších poutníků jsme vyrazili pěšky směrem k výstavišti. V momentě, kdy jsme si nebyli jistí, jestli jdeme opravdu se správným davem, jsme jako zázrakem potkali českého kněze, který nás doprovodil až k našemu pavilonu.

Naše ubytování nabízelo opravdu vše. Vzájemnou blízkost a možnost seznámení nejen s ostatními Čechy. Tanec i zpěv ve všech jazycích doplňovaný symfonií ocelových poklopů na podlaze. Sprchy skýtající osvěžení po náročném dni. Výživné snídaněvé menu s obzvláštním důrazem na rychlý přísun energie, které se nám zdálo den za dnem sladší.

Každý den jsme vyráželi poznávat některou z částí Říma. Díky tomu, že jsme měli skvělého průvodce – o. Mira, který nejenže hovoří plynule italsky, ale má také rozsáhlé znalosti historie – se nám podařilo kromě čtyř Svatých bran navštívit také řadu dalších bazilik, kostelů a poutních míst a dozvěděli jsme se spoustu zajímavostí spjatých nejen s Českou republikou. Slavili jsme s ním také mši svatou za naše farnosti v kapli přímo v Bazilice sv. Petra. Mimo duchovní program nás vzal také na osvěžující výlet k moři, který jsme spojili s návštěvou hrobu Marie Goretti.

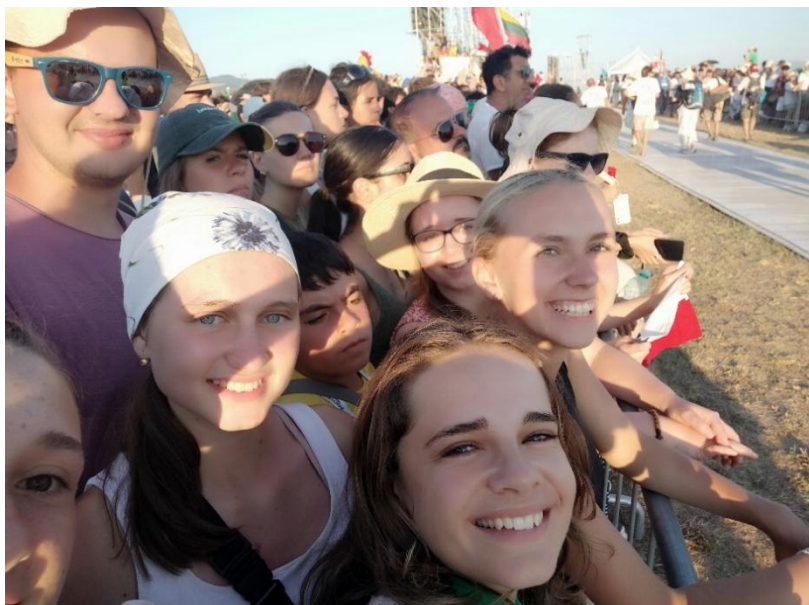

Při cestách hromadnou dopravou jsme znovu pocítili sílu hesla „Poutníci naděje“. Systém nás udržoval neustále ve střehu. Naštěstí nás organizátoři, policisté i dobrovolníci neustále informovali o aktuální situaci... většinou v italštině. Například ve středu jsme chtěli navštívit dopolední program v českém centru, a tak jsme ráno vyrazili na cca 1,5 h trvající cestu. To jsme ale ještě nevěděli, co nás všechno čeká. Metro nevydrželo nápor poutníků a bylo uzavřeno. To nás ale neodradilo a po chvíli čekání na přeplněnou náhradní autobusovou dopravu jsme nasedli na linkový autobus č. 213. Ten nás vzal na vyhlídkovou jízdu po Římě. Každou zastávkou, kterou jsme se vzdalovali od českého centra, v nás narůstala nervozita. Nakonec nás ale autobus opravdu dovezl na cílovou zastávku. Do českého centra jsme dorazili právě včas na mši svatou – na závěr dopoledního programu. Po ní jsme se vydali vstříc dalším dopravním dobrodružstvím. Vyzkoušeli jsme si další autobusy, tramvaje, abychom zjistili, že nejjistější je stále doprava „pěškobusem“.

Naděje nám však postupně docházela během hledání jídla v italské aplikaci. Jedinou jistotou byl vždy mekáč, kde jsme zaručeně narazili také na zástupy dalších poutníků hledajících teplé jídlo. Raději jsme se proto uchýlovali do supermarketů, kde byly nákupy většinou rychlejší, jednodušší a mohli jsme ochutnat také místní speciality z teplého i studeného pultu nebo čerstvé ovoce.

V rámci mezinárodního programu jsme prožili zahajovací mši, na kterou se nám přes davy účastníků podařilo probojovat až na Svatopetrské náměstí, s dobrým výhledem na pódium i velkoplošné obrazovky. Díky tomu jsme také byli relativně blízko, když na závěr mše projížděl papež mezi poutníky, aby je pozdravil. To byl náš první velký zážitek z bezprostředního setkání se Svatým otcem. Dalším bodem programu, kterého jsme se zúčastnili, byl Festival of Unity and Hope, na kterém vystoupila i slovenská skupina Godzone s jako vždy neopakovatelnou atmosférou umocněnou množstvím českých a slovenských fanoušků.

Vrcholem programu pak byla společná pouť na Tor Vergata, kde jsme se opět setkali s papežem Lvem XIV. Už během příchodu poutníků probíhaly koncerty a další doprovodný program, u kterého jsme měli možnost si odpočinout a připravit se na večerní příjezd papeže. Po jeho přiletu helikoptérou jsme rychle zabrali místa u plotu našeho sektoru a napjatě očekávali jeho avizovaný průjezd papamobilem kolem poutníků. Toho jsme se bohužel nedočkali, i tak ale byla atmosféra večerní

vigilie a adorace neopakovatelná. Z večerního klidu, v němž jsme usínali, nás vyrušil během noci mírný deštík, který ale skončil stejně rychle, jako začal, a jehož stopy rychle zahladily první ranní paprsky slunce. Ty nás společně s hudbou vytáhly ze spacáků a začali jsme se připravovat na závěrečnou mši. Ještě před ní vyjel papež trochu nečekaně opět pozdravit poutníky. Tentokrát už dojel i k našemu sektoru, a tak se nám podruhé podařilo ho zblízka zahlédnout.

Ani týden po návratu z této pouti jsme ještě zdaleka nezpracovali všechny dojmy a zážitky, ať už duchovní či turistické, které v nás jistě budou rezonovat ještě dlouho. Potkali jsme skvělou partu lidí, bez kterých by to prostě nebylo ono. Jsme také moc rádi, že s námi jel o. Miro, který nás jako správný pastýř provedl všemi nástrahami Říma a naše putování posunul ještě o level výš.

H&A&E Peňázovy

V sobotu 26. 7. jsem se dozvěděla, že se odhlásil jeden z účastníků na setkání mládeže v Římě a toto místo mi bylo nabídnuto. Nevěděla jsem, zda tuto nabídku přijmout, či nechat být, ale něco mi říkalo, ať jedu a užiji si to spolu s ostatními. Je pravda, že už jsem o tomto setkání párkrát slyšela, ale nikdy jsem tomu nevěnovala příliš velkou pozornost. Když jsem se tedy v noci rozhodla, že pojedu spolu s ostatními, bylo nutné se rychle sbalit a po pouťové mši svaté a požehnání v naší vesnici vyjet na dalekou cestu. Rodiče byli ráno velice překvapení a zaskočení, když jsem je seznámila s mým návrhem. Šlo na nich ale viditelně znát, že mi to přejí, a tak mi to nakonec dovolili. S jejich a další pomocí jsem byla připravena ve čtyři hodiny na nádraží k odjezdu. Tam jsme se potkali s naší prozatím neúplnou skupinkou. Celá naše skupinka se sešla až u autobusu, kde jsme se seznámili s ostatními členy, kteří rychle zapadli mezi nás.

Celý následující týden jsem si moc užila. Bylo to něco nepopsatelně krásného a neuvěřitelného. Být mezi tolika mladými lidmi, obklopeni zpěvem, hudbou a bohatým programem. Procházet Svaté brány, historické památky a také trávit čas s ostatními a samozřejmě s Pánem Ježíšem. Bylo to něco, co ve vás zanechá opravdu hluboký pocit a spoustu zážitků. Mezi můj nejvzácnější zážitek určitě patří opravdu krátká vzdálenost, ze které jsem viděla papeže. Měla jsem to štěstí, že jsem stála těsně u zábran a byla od Svatého otce necelého 1,5 metru. Dále se mi líbila veselá nálada všech okolo sebe, zpívání v autobuse s Portugalci a také zážitek ze sobotní vigilie, kdy jsem opravdu cítila, že jsem tam, kde mám být. Tato vigilie měla velkou sílu a myslím, že z ní budu čerpat ještě hodně dlouho.

Jsem nesmírně vděčná za tuto příležitost být něčeho takového součástí a doufám, že toto nebylo moje první a poslední setkání, kterého jsem se zúčastnila. Doufám, že se brzy dostanu na nějaké další a nejen já, ale i ti, kteří se chtěli letos tohoto setkání účastnit, ale z jakéhokoli důvodu nemohli a sledovali je tak z televizních obrazovek.

Všem zúčastněným moc děkuji za příjemně strávený čas a také otci Mirovi, který nás celý týden provázel Římem – jsme mu za to velice vděční. Velké poděkování patří všem dobrovolníkům a osobám, které doprovázely nezletilé a díky nimž jsem tam mohla být i já v tak mladém věku. Ještě jednou moc děkuji a třeba na dalším setkání zase „ahoj“.

Anička Polnická

Ahoj, chtěla bych vám říci něco o pouti v Římě. Upřímně – po tom, co jsme přijeli v pondělí do Říma, jsem si říkala, že nemám šanci to tu ten týden zvládnout. Nebyla jsem si vůbec jistá sama sebou. Prostě 16letá holka jede do Říma, do velikého města, mezi milion dalších lidí (i když jsem se tam hrozně těšila). Hned po příjezdu mě přepadl pocit, že jsem se úplně zbláznila. V prvních dnech jsem odpočítávala, kdy už se dostanu domů, abych tu už nemusela být. Ale ve čtvrtek, když jsme měli mši v bazilice svatého Pavla za hradbami a poté večer společnou adoraci, mě to neuvěřitelně nakoplo. Najednou jsem cítila Boží blízkost, lásku, a hlavně obrovskou jistotu v sebe sama. Začala jsem si více užívat této pouti a věřit, že věci, do kterých bych to opravdu neřekla, zvládnou. Byla jsem vděčná za každou maličkost, a hlavně za to, že tam mohu být, že mám tuto příležitost a hned jsem věděla, že si to chci více užívat. Neříkám, že jsem se domů netěšila na pořádný spánek a odpočinek, ale duchovně mě to nabilo a byla jsem ráda, že jsem nakonec jela.

Anička Bukáčková

Jubileum mladých byl pro mě výjimečný čas. Nejenže mě nadchl Řím a jeho bohatství (hned jsem přemýšlela, kdy bych se tam mohla vrátit), ale především jsem mohla opět zažít sílu společenství církve, za které jsem velmi vděčná. Je pravda, že mě některé organizační věci zprvu docela vyděsily (ubytování v halách po tisícovkách a na konci Říma, systém stravenek, venkovní ledové sprchy a další), ale všechno ten nekomfort vždy převálcovala radost všech mladých... a moje špunty v uších při nočním odpočinku. ☺ Den ode dne sice ubývaly fyzické síly a zvětšovaly se kruhy pod očima, zato přibývala pravá a hluboká radost, elán, nadšení a duchovní nabití, které moje pocity únavy minimalizovaly. Vnímala jsem čistou radost z Boha. Radost, že můžeme být spolu – mladí, kněží, řeholnice, papež. Bylo jedno, jestli jsme Češi, Italové, Australani. Při mši svaté a společném programu jsme byli jedna rodina. Víme, kdo nás spojoval. On – Lásky. Čistá, pokorná, krásná. (Teda přiznám se, že národnostní rozdíly jsem přece jen vnímala hlavně v noci, třeba když se ve tři hodiny ráno kolem nás procházel zpívající průvod jižanů s trumpetou a o hodinu později byli Korejci na nohách nastartovaní na další den.)

Ty davy mladých byly obrovské. Přemýšlela jsem, jak gigantické to musí být v nebi, pokud se tam, doufám, jednou sejdem. Tohle byla taková malá ochutnávka nebeské radosti na zemi.

Ivana Zdražilová

LETNÍ PROGRAMY PRO RODINY S DĚTMI V BAZILICE

V bazilice je do 27. 8. 2025 připraven program, při kterém se můžete hravou formou seznámit s klášterním písemnictvím nebo se vydat na prohlídku baziliky a rajského dvora přizpůsobenou věku dětí. Více na: www.dekanstvi.cz/zdar

JUBILEJNÍ POUŤ SENIORŮ V BRNĚ – 24. 9. 2025

Biskup Pavel Konzbul zve seniory na jubilejní pouť, která se uskuteční ve středu 24. září 2025 v Brně na Petrově. Podrobný program na: www.dekanstvi.cz/zdar

LEV XIV. NA ZÁVĚR JUBILEA MLÁDEŽE: **POSLOUCHEJTE SVÉ SRDCE, HLEDEJTE BOHA**

„Jak krásné je ve dvaceti letech otevřít před Bohem své srdce dokořán, vpustit Jej dovnitř, aby nás pak vyvedl do věčných prostorů nekonečna,“ řekl Lev XIV. během mše svaté, která završila Jubileum mládeže. Spolu s Janem Pavlem II. zopakoval, že Ježíš vzbuzuje touhu, abychom ze svého života učinili něco velkého. **Povzbudil mladé, aby usilovali o to, co je skutečně veliké, o svatost. „Nespokojte se s něčím menším“ – apeloval Svatý otec.** Ve stopách svého duchovního učitele, sv. Augustina, vyzval přes milion mladých lidí z celého světa na pláni Tor Vergata, aby podle jeho příkladu rozpoznávali touhy ve svých srdcích a jejich naplnění hledali v Bohu.

zdroj: www.cirkev.cz

K ČEMU JE DOBRÉ „HledamBoha.cz“

Přibývá lidí, kteří se s otázkami na duchovno a hledání Boha nebo se svými životními trápeními obražejí na internet a sociální sítě. „HledamBoha.cz“ vytváří nejdostupnější online prostor v ČR pro diskusi o hledání Boha a souvisejících duchovních i životních otázkách. Posláním tohoto portálu je dát lidem prostřednictvím internetu a sociálních sítí možnost poznat Ježíše, provázet je v prvních krocích víry, propojit se společenstvím křesťanů nebo jen pomoci k dalšímu kroku na jejich životní cestě. Tým proškolených křesťanských průvodců je k dispozici pro online rozhovor nebo k provázení online kurzy. Mezi nejžádanější kurzy, které můžete absolvovat anonymně a zdarma, patří např. tyto:

- Proč Ježíš
- Opuštění
- Jak se vypořádat se strachem a úzkostí
- 5 jazyků lásky
- Jak číst Bibli
- Jak budovat hluboký vztah s Bohem

Vybírat můžete nejen z kurzů, ale také z videí, článků, OMG talk show se známými osobnostmi (např. se Z. Czendlikem a J. Strachem nebo Pastoral Brothers). Tuto službu zřízenou pod záštitou Ekumenické rady církví můžete podpořit modlitbou, finančně, případně jinak.

JUBILEJNÍ XXV. PĚŠÍ POUŤ NA POSVÁTNÝ VELEHRAD

Přijměte pozvání k pěšímu putování ve dnech 17. – 23. 8. 2025. Vybrat si můžete ze dvou proudů – z Nového Veselí a z Radešínské Svratky. Závěrečnou mši svatou na Velehradě slouží o. biskup Pavel. Více na: www.pesipoutnavelehrad.cz

Své příspěvky, náměty, přání či připomínky k obsahu Kunhuty posílejte, prosím, na mailovou adresu casopis.kunhuta@gmail.com. Děkujeme. Pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolický farní úřad Nové Město na Moravě. Další číslo vyjde v říjnu 2025, uzávěrka 15. 10. 2025. Redakce: Mgr. Dagmar Trödlarová, Ing. Matěj Trödlar, Bc. Veronika Trödlarová. Schválil: Mgr. Miroslav Kulifaj.